

SUING

Partea întâi

(Acțiunea se petrece în interiorul unui cabinet de psihologie, la un curs de puericultură. O canapea, o masă pentru exerciții și un birou. Doamna psiholog, trecută de cincizeci de ani, răsfoiește plictisită niște fișe. Se aud bătăi în ușă. Ușa se deschide ușor și doi tineri intră timid. Au până în treizeci de ani, iar soțiile lor urmează să nască în curând. Sunt timorați, stresați. I e mai stresat decât A. I e mai familist, A e mai progresist. Isa aranjează compulsiv lucruri, suferă de tulburare obsesiv-compulsiv. Cu cât mai intense sunt emoțiile, cu atât mai ciudat joacă.)

Isa: Doi?

I: Da...

A: B-b-bună ziua!

Isa: Păi normal, e nevoie de doi tați să înlocuiască o mamă!

A: Știți, se asimilează mai repede...

I: Suntem prieteni, doamnă.

Isa: Și ce... La, să zicem așa... la teatru tot împreună mergeți?

I: Întotdeauna, doamnă!

Isa: N-o scot cu voi la cale. Hai, fie, intrați. Dar plătiți separat!

A: Separat, separat, nu se discută asta!

(Cei doi se așază pe canapea. Ei întind banii și Isa joacă banii în mod straniu.)

Isa: Vrem să scăpăm cu toții mai repede azi. Ia, buletinele, să completez fișele. (Cei doi întind buletinele). Ce meserii aveți voi?

I: Inginer auto!

Isa: (Notează pe o fișă) Inginer auto... Normal, normal. Ce meserie puteai să ai? Dar tu?

A: Analist programator.

Isa: (Dă să noteze) Anal... Ce?

A: IT-ist.

Isa: Aaa, dintr-ăla care instalează Windows. Bine, s-a reținut. Băieți cu școală, o să meargă repede. Armata ați făcut-o?

I: Nu se mai face demult armata, doamnă.

A: Muncim din timpul facultății. Mai disciplinați ca la armată...

Isa: Mare păcat! Armata scotea bărbați adevărați. Nu așa, ca azi, băieți la treizeci sau patruzeci de ani. Păi cel mai în vârstă copil pe care l-am avut în cabinetul ăsta avea patruzeci și cinci de ani și venea cu maică-sa la terapie. Era alcoolic... Cât despre voi, așa cum vă văd eu, pun pariu că nici măcar o santinelă nu știți ce e...

I: (dă din cap nedumerit cum că nu știe) Da' de unde să știm așa ceva, doamnă?

A: Eu știu, eu știu, am citit într-un roman.

Isa: E bine că mai și citiți, vă pot da un pliant despre puericultură și nu ne mai batem capul cu prea multă teorie. Câteva cuvinte pe repede înainte și direct la practică!

I: (Își freacă mâinile de nerăbdare) Practica, doamnă, asta contează!

Isa: Și ce știți voi despre îngrijirea unui bebeluș?

A: Ăăă... Păi...

I: Îi facem băiță!

A: Și se ocupă mama lui de restul.

I: Noi o ajutăm pe mamă... Știți, mai facem cumpărături, mai reparăm ceva prin casă. Că ne pricepem, doamnă, doar suntem bărbați!

A: Da, da!

Isa: Unele lucruri nu se schimbă deloc. Păi tot pe mamă să cadă tot greul, nu? Nici armată n-ați făcut, dar nici sarcinile mamei nu vi le asumați. Ia fiți voi sinceri, ați venit pentru alea zece zile libere pe care vi le dă statul dacă faceți cursul de puericultură, nu-i așa?

I: Cine, cine?

A: Nici gând! Chiar vrem să ne implicăm, să ajutăm. Eu vreau să stau și o lună întreagă în creșterea copilului. Dar nu o să mă lase de la job, sunt pe un proiect cu americani...

Isa: Lăsați, lăsați, că am tot auzim scuzele astea de la așa zișii bărbați care tot trec pe aici. Haideti să privim pragmatic. Eu vreau să am o zi liniștită, voi vreți atestatul cum că ați urmat cursul. Deci nu ne batem capul. Ce umiditate trebuie să fie în camera în care aducem bebelușul de la maternitate?

I: 40%!

A: Potrivită!

I: 50, doamnă. Fifty-fifty.

Isa: 60%! Nu mai mult, nu mai puțin. Vă luați higrometru și umidificator sau dezumidificator, după cum e cazul. Sunt dintr-astea noi, smart, care le au pe toate.

I: (Notează pe telefon) Eu notez doamnă, hidrometru.

Isa: Higrometru!

I: Higo... higo...

Isa: Folosim bețișoarele de ureche?

I: Dar am auzit bine acum, higrometru!

Isa: Nu, nu, eu întreb dacă folosim bețișoarele cu vată pentru igiena urechiușelor bebelușului?

A: Folosim, folosim, ca să ne audă bine! Știți, nu așa ca... (Face un semn înspre I)

Isa: Nu folosim niciodată bețișoarele de ureche! Nu există așa ceva!

A: Aaa, da, nu folosim, desigur!

I: (Notează) Nu folosim bețișoare...

Isa: Spălăm urechiușele bebelușului zilnic?

A: Nu, cum să spălăm?

Isa: Ba da, urechiușele le spălăm zilnic cu apă!

I: (Notează) Spălăm urechile cu apă.

Isa: Deci nu știți nimic.

I: (Notează) Nu știți nimic...

A: (Îl trage de mânecă) N-o scrie pe asta!

I: (Ca trezit) Da, da, nu notez asta. Doamnă, știți vorba aia, știm că nu știm nimic. Dar tocmai de asta am venit la curs, pentru că dumneavoastră...

Isa: (Îl întrerupe) Cum spălăm ochișorii bebelușului?

I: Cu apă distilată, doamnă! În niciun caz cu lichid de parbriz!

A: Spălăm zilnic ochișorii, să vadă clar.

Isa: Dar cum, cum îi spălăm?

A: Cu grijă maximă!

Isa: Offf... Fix invers de cum ne spălăm noi pe ochi. Bebelușii nu au lacrimi, așa că ochișorii lor nu se curăță bine. Începem de la interior și ducem către exterior, să curățăm bine la baza canalului lacrimal.

I: (Notează) Bebelușii nu au lacrimi... Chiar așa, doamnă, n-au lacrimi? Da' cu ce plâng de dimineața până seara?

Isa: O să găsiți și în pliante astea, nu e nevoie să notezi. Am vrut doar să-mi dau seama cum stați. Și... stați... Adică nu stați!

I: Notez, așa, să se întipărească mai bine, mă ajută.

A: Stăm, stăm! Până la final!

Isa: Colicile... Știți ce sunt colicile?

I: Nu știu, că n-am avut demult. Colaci... dar ăștia-s de mâncare... (Înspre A) Ce-s alea colici, ai pe-acasă? O fi ceva legat de IT... Poate-ai citit ceva prin cărți...

A: (Nedumerit) Colici?...

Isa: Durerile abdominale ale bebelușului.

I: Da, da, desigur, îmi amintesc! Am zis eu bine că n-am mai avut demult.
(Notează) Colicile abdominale...

A: Trebuie tot zilnic și astea?

Isa: Sunt două trucuri să îi alinăm durerile. Pe de o parte putem face masaj în sensul acelor de ceasornic.

I (Se uită la mână) Eu am ceas digital, doamnă...

Isa: Putem să-i punem comprese calde pe burtică...

A: (Către I) Notează! Masaj, comprese...

Isa: Nu folosiți uscătorul de păr să îi suflați aer cald pe burtică!

I: (În timp ce notează) Cum să facem așa ceva, doamnă?

Isa: Puteți folosi săculeți cu sâmburi de cireșe. Încălziți la cuptorul cu microunde rețin căldura și e fix treizeci și șapte de grade cât trebuie.

I: (Notează) Sâmburi de cireșe...

A: Deci nu mai aruncăm sâmburii de cireșe.

Isa: Dar cea mai bună metodă e să punem copilul pe propriul abdomen, piele la piele.

I: Iac, dar eu sunt păros, doamnă! Scuzați, vă rog, detaliul.

A: Eu mă depilez dacă trebuie.

Isa: E foarte important să țineți bebelușul pe propriul trup. Îi transferați din căldura voastră și vă aude și bătăile inimii. Așa îi trec și durerile de burtică și se liniștește.

I: Îl țin pe burtă la meci, că beau bere și e mai moale.

A: Eu renunț la bere, dar mă gândesc ce scaun de gaming mi-ar trebui să stau cu el pe burtă când mă joc în rețea. (Îi face semn lui I) Notează acolo: monitor nou, scaun de gaming nou...

Isa: Dar gata cu chestiile astea, mai citiți voi în pliant. Să exersăm acum direct pe bebeluș partea de igienă.

I: Dar nu s-a născut încă!

A: Știți, ni s-a zis de la maternitate că vor naște soțiile în curând...

Isa: Vom exersa pe păpuși, că doar nu ascund un bebeluși reali pe aici, prin birou. (Deschide un sertar și scoate două păpuși îmbrăcate. Le întinde pe masă.)

I: Dar eu voi avea băiat, doamnă. Defapt...

Isa: Niciun băiat și nicio fată. Aici doar exersăm, nu contează sexul copilului.

A: Eu fetiță, dar..

I: Dacă ați avea o păpușă băiețel ar fi super, doamnă.

Isa: Dacă vă pricepeți la fetițe, vă pricepeți și la băieței. Ne naștem de sex feminin, femeia e forma superioară a evoluției, să recunoaștem. Dacă ar fi să duc mai departe gândul, bărbații sunt un soi de degradare a perfecțiunii. Dar să lăsăm filosofia. Haideți. Scot și un pachet de pampersi și să vă văd la acțiune. (Pune pe masă un pachet cu scutece și o cutie de șervețele umede.)

I: La acțiune ne pricepem, doamnă. Am folosit șervețelele astea și la curățat tapițeria la mașină. Le știu bine!

A: Eu le folosesc la curățat tastatura. Cele mai bune!

(Amândoi se apropie de masă și nu prea știu cum să apuce păpușile.)

Isa: Care e primul pas?

I: Punem scutecul.

Isa: Așa, îmbrăcat?

A: Dezbrăcăm înainte, clar!

(Fiecare își dezbracă păpușa. Se simte un joc de priviri în care fiecare e atent cum procedează celălalt. Din când în când fiecare intervine peste celălalt, atunci când consideră că nu a procedat cum trebuie. Această tensiune trebuie să crească treptat.)

I: (Către A) Dezbracă și tu mai cu grijă, că nu dau hoții. Doar e fetiță...

A: (Către I) Ia ai tu grijă acolo la băiețel.

Isa: Cum scoatem scutecelul deja folosit?

I: Scoatem, tragem...

Isa: Ridicăm fundulețul în sus, desfacem de la arici și împachetăm cum trebuie scutecelul folosit.

A: Tu ia nu mai trage așa, că poate doare!

I: Da, da, împachetăm! (Simulează amândoi în mod nătâng cum dau hăinuțele jos, cum împachetează scutecul folosit. Îl și pot mirosi și strâmba din nas.)

Isa: Nu așa, nu așa, nu-l mototoliți așa. Se împachetează cu grijă, că de asta au aricii așa. Și atenție să nu vă murdăriți voi pe mâini. Apoi aruncați la coșul de gunoi. Hai, mai cu talent!

I: Facem duș după, nu-i problemă asta! Să vedeți cum e la noi la service, ore în șir murdar de ulei și vaselină din cap până-n picioare. Păi asta e fleac. (Către A) Tu ia mai încet la fetiță acolo, că prea te grăbești!

A: Mie nu îmi place deloc cum te porți cu băiețelul, îți spun sincer.

Isa: Luăm șervețele umede și ștergem așa, cu atenție, la păsărică, la funduleț, între pliuri.

A: La cuc, doamnă, la cuc!

Isa: Parcă aveai fetiță..

A: Ăăă, fetiță, dar...

Isa: Hai, mai cu spor, nu cu fețele astea căzute. Ridicați de fund în sus și curățați cu grijă. De la păsărică în jos, niciodată invers, să nu riscăm o infecție urinară! E frecventă la cei mici.

(Încep să șteargă păpușile, dar fiecare e atent mai degrabă la ceea ce face celălalt. La un moment dat, I, nemulțumit, dă să-i păpușa din față lui A.)

I: Ia dă tu fetița la mine, că tare nu-mi place cum te porți cu ea. Așa ștergi tu o domnișoară? Ai grijă la gesturi, mai delicat.

A: Ia vezi tu la băiețel și acolo, că nici mie nu-mi plac gesturile tale de inginer auto. Nu ștergi la fund băiatul așa cum schimbi uleiul la mașină!

(I trage de păpușă până ce aceasta cade pe jos.)

Isa: (Aproape că izbucnește) Vai, fiica mea...

I: (Contrariat de reacția ei exagerată) Stați, doamnă, o ridicăm, nu-i panică.

A: Reinstalăm și Windows dacă trebuie!

Isa: (Își revine cu greu) Ce mi-ați făcut... Trebuie să îmi regăsesc echilibrul. Nu mai primesc câte doi niciodată! N-am mai pățit așa ceva... Păpușile astea sunt fetițele pe care nu le-am avut niciodată.

I: Ne scuzați, doamnă, n-am știut că-s așa importante.

A: Vezi, mă, ce faci dacă tragi de-a-n boulea?

Isa: Fără cuvinte buruienoase! (Ia o mimică stranie) Mă doare inima deja. Fetițele mele dragi... Sunt două surori angelice... Dacă se mai repetă asta...

A: Mă scuzați, nu se mai repetă, promitem!

Isa: (Își revine cu greu) Unde eram?

I: La șters cu grijă la cuc, apoi la fund. Nu invers!

Isa: La păsărică, e o bebelușă adorabilă.

I: La păsărică, doamnă...

Isa: După șervețelele umede ce folosim?

I: Ce folosim?

Isa: Cremă de funduleț. Pe care o întindem bine, bine, bine pe toată zona acoperită de scutec.

I: Să ungem motorul, doamnă!

Isa: Trebuie să aplicați o cremă pentru eritem fesier.

A: (Către I) Hai, notează, cremă de eritem fesier.

Isa: Împotriva!

A: Împotriva, desigur! Cremă pentru împotriva eritemului fesier.

Isa: Trebuie insistat între pliuri și pe bucuțe.

I: La... păsărică... dăm?

Isa: Pe margini, desigur!

I: (Către A) Ai tu grijă pe unde-ți umblă mâinile...

A: Pe la pliuri, doar pe la pliuri.

Isa: Cum se montează scutecele?

I: Păi cum să se monteze, doamnă? Așa, pe copil... Adică se pun pe copil, efectiv.

A: De sus în jos!

Isa: Le deschidem bine, bine, bine. Toate scutecele se montează cu desenul în față și partea goală în spate.

I: Exact! Ca sigla pe grila de la radiator...

A: Ca dumneavoastră voiam să spun și eu, dar cu alte cuvinte.

Isa: Ce ridicăm înainte?

I: Ridicăm... Na, cum să zic... Capota, doamnă!

A: Ridicăm capul.

Isa: Ridicăm piciorușele. Hai, să vă văd. Mai ferm, așa, cel mic are multă energie. Aranjăm pe lângă burtică, ridicăm piciorușele și tragem sus. Cu ariciul prindem strâns, strâns, strâns, să nu ne iasă urina pe lateral.

I: Strâns maxim, doamnă.

A: Ia ai tu grijă acolo!

I: Îmi sare muștarul cum ai strâns tu.

A: Tu vorbeai? Uite, uite, i-ai lăsat urme. Hai, gata cu panarama asta. Să dăm cărțile pe față. Dar mai întâi, la mine băiatul.

Isa: Sunt fiicele mele, nu vă permit!

(Iar trag amândoi de păpușă până e dezmembrată.)

Isa: (Furioasă) Ați venit în casa mea să-mi omorâți fiicele! Nu am mai întâlnit oameni ca voi. Dacă vă puteți numi oameni...

I: Mănuțele se repară, doamnă. Dar trebui să vă spunem ceva...

A: Am venit la dumneavoastră să...

Isa: Să...?

I: E mai complicat...

Isa: (Cu un joc straniu) Nu mai ieșiți de aici fără o explicație care să compenseze gravitatea faptelor voastre.

(Asamblează păpușile, le așază cu o grijă excesivă în sertar, apoi închide ușa de la cabinet pe dinăuntru.)

Partea a doua

(Se lasă câteva momente de tăcere, timp în care cei doi își caută cuvintele.)

I: (Către A) Zi tu..

A: (Către I) Da' zi tu, ce mă tot bagi la înaintare.

Isa: Acum e clar că numai pentru cursul de puericultură nu ați venit voi... Am zis că scăpăm mai repede azi, dar nu ține așa. Nu iese nimeni până nu lămurim ce se întâmplă aici!

I: Tu, tu, că dacă nu-ți venea rahatul ăla de idee...

A: Tu vorbeai? Dar cine a luat băuturile, cine?

I: Lasă, lasă cu băuturile, că nu se pune. De la idee se trage totul! Ideea e un virus mental, se dezvoltă, te acaparează.

A: Da' ce, tu nu puteai să iei apă minerală? Îți ruginește gâtul dacă bei apă? Și ideea mea era mai mult o glumă, așa. Cine-a preluat-o, cine-a înflorit-o? Ideile nu cresc de la sine, cineva le rostogolește.

I: (Aproape că se iau de gât reciproc) Rostogolit, zici? Ia să-ți rostogolesc eu una acum! Nu înfloresc nimic, nu mă pricep eu la dintr-astea. Dar când îmi bagă cineva gărgăuni în cap mai cedez și eu, că, na, om sunt.

Isa: (Îi desparte) Hei, hei, aici nu e sală de lupte. Fiicele mele dorm acum și nu vreau să le treziți cu zgomotele astea fără sens. Suntem la meci de fotbal? Ia, vă rog, să fiți disciplinați, că vă întorc la puericultură.

A: Nu de puericultură ne arde nouă acum...

Isa: Vezi, vezi, am intuit eu bine astea. Că doar nu-s femeie 'geaba. Ia luați loc acolo, frumos, pe canapea, așa, și să încercăm noi un pic de psihologie. Dar vă tai alt bon pentru asta!

I: Plătim, doamnă, plătim.

A: Asta e ultima grijă!

(Se așază pe canapea, aliniați și timizi. Scot banii. Isa joacă banii în fața lor. Se mai relaxează și intră în rolul de psiholog.)

Isa: Ia să aud, de când vă cunoașteți?

I: Din liceu, doamnă, de pe terenul de baschet.

A: Făceam tușa împreună. Adică mai jucam noi așa, prin meciurile oficiale. Dar mai mult rezerve.

I: El făcea mai mult tușa, doamnă! Că eu eram mai agerică așa, cu mingea. Nu mă recomanda înălțimea, da' le băgam mingea-n chiloți!

A: Juca în ultimele câteva minute, că nu-l prindea nimeni pe teren, dar nici n-o băga în coș vreodată. Îi amețea pe ăia și atât. Cum să vă spun... intra la derută! Halal tactică...

I: (Iritat) Ba derută ești tu!

Isa: Gata, gata, destule detalii. Dar ia spuneți acum, pe soțiile voastre cum le-ați cunoscut?

I: Tot în liceu...

A: Erau prietene. Adică sunt...

Isa: Și prietene, și la maternitate în același moment. Hai, să aud mai multe!

I: (Se ridică în picioare și ia o mimică fericită) Recunosc, mi se datorează!

A: Vezi, vezi, eu tot susțin asta!

I: Nu, nu aia... Asta cu... Adică eu le-am agățat, doamnă. Agățat... Adică le-am vrăjit, nu știi cum să vă spun. Le-am făcut capul mare!

A: (Se ridică și el în picioare) Tu te-ai băgat aiurea în seamă. Gargară dintr-asta ieftină. Dacă n-aveam eu bani să le invităm în pub, nici nu ne mai salutau a doua oară. Vă spun sincer, mie mi se datorează! De la... ăsta... nu-nțelegeau o iotă. El le vorbea deja de jocuri pe calculator și ziceai că vrea să le invite la păcănele.

I: Păcănică ești tu!

Isa: Ia, gata, gata. Iar vă împungeți pe aici și-mi treziți fetițele din somn. Vă pun imediat la schimbat scutece.

I: Fără scutece, doamnă, vă implor. Mai bine dăm cu... Mai bine reparăm ceva... N-aveți mașină? Sigur are o bucușă uzată, ceva. Dar mai bine mai povestim, dacă tot suntem la psiholog. Nu ne mai luați și dumneavoastră așa tare! (Se așază iar pe canapea)

Isa: Și... de atunci împreună?

A: Împreună, dar...

Isa: Dar?...

A: (Se uită lung către I) Dar...

I: (Către A) Zi tu...

A: Ia uitați, iar mă bagă la înaintare!

Isa: Eu am zis bine că vouă nu job vă trebuia, ci armată!

A: El cu Alexandra și eu cu Teodora, doamnă!

Isa: Și ce e așa spectaculos în asta?

I: Păi... Cum să vă explic...

Isa: Ce e de explicat, adică?

I: Acum Teodora e soția mea și-a lui e Alexandra!

Isa: Adică... le-ați schimbat? Nu înțeleg... Până la urmă cine e cu cine?

A: Exact, ați înțeles corect! Suntem pe invers, doamnă! Ăăă, mă refer la soțiile noastre, adică. În sensul că eu am fost cu Teodora la început, iar el cu Alexandra, acum eu cu Alexandra, el cu Teodora.

Isa: Păi și de când sunteți așa cum sunteți acum?

I: Asta din facultate!

Isa: Și-n facultate ați fost colegi?

I: La aceeași Universitate, dar facultăți diferite.

Isa: Păi și cum s-a... Cum ați inversat, cum s-a întâmplat schimbarea?

I: (Se ridică iar în picioare și ia o mimică fericită) Păi, recunosc, asta tot mie mi se datorează!

A: (Sare de pe scaun) Asta e o minciună sfruntată, doamnă! Să nu-l credeți. El a înșelat-o pe Alexandra, actuala mea soție, iubita lui de atunci, iar Teodora, actuala lui soție, dar iubita mea atunci, s-a supărat pe mine pentru că îi țineam partea Alexandrei. La cum se purta cu ea...

I: Care înșelat? Ăla a fost înșelat? M-a luat o vecină în brațe așa, în glumă, iar Alexandra a intrat în scara blocului fix când aia voia să mă sărute și eu mă opuneam.

A: Te opuneai cu limba-n gâtul ei, nu? Acum mai pretinzi și să-ți mulțumesc pentru că ai călcat strâmb...

Isa: Gata, gata, că iar ridicați vocile și fetițele mele trebuie să se odihnească după cum v-ați purtat mai devreme cu ele. (Către A) Dar tu, cum ai ajuns cu Alexandra? Așa o cheamă pe actuala ta soție, nu?

I: Păi... doamnă... să vă explic, că e cât se poate de logic. După chestia aia complet greșit înțeleasă, răuvoitor așa putea zice, îi trimit și eu Teodorei, pardon, îi trimite altcineva Teodorei...

A: Deci tu ai fost, nemernicule? Te bat de-ți sună apa-n cap... (Sare să-l ia la bătaie)

I: Nu eu, nu eu, jur pe mama, ce ai? N-am trimis eu porcăriile alea!

Isa: (Îi desparte cu greu) Dar ce era anume?

A: Un trucaj, doamnă! O mizerie de poză cum că eu o țineam pe una de mână în bar. Și un bou oarecare – poate să fi fost chiar individul de aici – i-a trimis-o, anonim, Teodorei. Așa că ea, sensibilă, m-a părăsit și ăsta s-a băgat s-o consoleze.

I: Păi și tu o consolai pe Alexandra...

Isa: M-ați pierdut. Stați un pic să văd dacă-mi dau seama. Deci cine e căsătorit cu cine?

I: Eu cu Teodora.

A: Eu cu Alexandra.

Isa: (Către I) Iar Alexandra a fost iubita ta, tu ai înșelat-o, chipurile, iar el ți-a furat-o.

I: Exact, doamnă. Vedeți ce hal de prieten?

Isa: (Către A) Iar Teodora a fost iubita ta, ai înșelat-o, chipurile, iar el ți-a furat-o?

A: Nu-i așa că e logic, doamnă? Algoritm software, nu alta.

Isa: E-o logică, așa, inversată...

A: Tot logică e și aia.

Isa: Mda, complicate la voi apele... Acum înțeleg de ce nu prea vă stătea gândul la puericultură.

I: Ei, asta nu-i nimic, doamnă. Alta e buba...

Isa: Alta? Poate exista ceva mai complicat de atât?

I: Eh... (Se așază amândoi pe canapea) Aveți o gură de alcool, doamnă? Sau măcar spirt, ceva.

Isa: Dezinfectant pe bază de alcool, dar nu e de băut așa ceva.

A: Ar merge și ăla la câte avem pe suflet...

Isa: Nu există așa ceva, dați un exemplu prost fiicelor mele.

A: Lăsați fără...

Isa: Dar... cam despre ce e vorba? Poate că v-ar ajuta să spuneți. Aici suntem într-un cabinet psihologic și nu respiră nimic în afară.

I: Zi tu...

A: Ba zi tu, ce mă tot bagi la înaintare.

I: Băi, ți-am zis, tu ai fost cu ideea...

A: Eu ți-am zis că nu ieșea nimic fără alcoolul luat de tine... Aici nu recunoști că e datorită ție, altminteri... Zi tu, că eu am zis primul data trecută.

I: (Se ridică și se plimbă nervos prin cameră) Mai bine mai exersăm puericultura!

A: Nici gând. Hai, avem șansa să primim un sfat bun și nu merită să dăm cu piciorul.

Isa: Vă ascult, dragilor. Uite, promit să fiu înțelegătoare. M-a înduioșat povestea voastră îmbârligată până peste poate.

I: Nu, nu, vă veți supăra pe noi, doamnă. Presimt asta...

Isa: Nu ai cum să înțelegi tu, puiule, ce e în mintea unei femei. Crede-mă!

I: Știți... Doamnă... Am comis-o. Grav!

Isa: Cât de grav?

A: Grav!

Isa: Asta e grav!

I: Da, e tare grav!

A: Mai mult decât grav!

Isa: Dar despre ce e vorba?

I: Grav. Vine de la gravidă și... E grav!

Isa: Iar m-ați amețit de cap și nu mai înțeleg o iotă.

A: Explică, nu o mai da așa cotită. Să vă spun eu, că ăsta nu gândește logic. Știți, a fost o petrecere...

Isa: Da...

A: Și la acea petrecere, știți, s-a mai consumat ceva...

Isa: Droguri?

A: Doar alcool!

Isa: Mai bine așa.

A: Nu e deloc de bine.

Isa: Și?

I: Și am... Știți... Ce mai fac tinerii, așa...

Isa: Ați dansat?

I: Nu asta, doamnă. Așa, s-a lăsat cu...

Isa: Săruturi?

A: Sex, doamnă!

Isa: Eh, bine că nu v-ați apucat de dărâmat pereții, dansat manele sau altceva...

I: Zero manele, doamnă!

A: Dar sex, așa...

Isa: Cum așa?

A: Ei... așa... știți... mai neconvențional...

Isa: Animale, obiecte sau alte perversiuni?

I: Nu, doamnă, cum să facem așa ceva? Sex... normal, natural...

Isa: Cum, mai precis?

A: Fiecare cu nevasta celuilalt!

Isa: Cu nevestele care erau inversele iubitelor?

I: Exact!

Isa: Deci v-ați întors în timp, să înțeleg.

A: Nu m-am gândit la explicația asta, dar e adevărat. Cred că și asta ne-am dorit...

Isa: Deci stați un pic să văd dacă înțeleg. (Către I) Tu ai făcut-o cu Alexandra, care a fost iubita ta, dar e soția lui acum?

I: Exact, doamnă, sunteți perspicace!

Isa: (Către A) Iar tu ai făcut-o cu Teodora, care a fost iubita ta, dar e soția lui acum?

A: Nici Windows nu e la fel de logic ca dumneavoastră!

Isa: E groasă asta! Haideți să vorbim un pic mai încet, că poate s-or fi trezit fetițele mele și tare n-aș vrea să audă așa ceva.

I: Și încă nu e tot asta!

Isa: Nici asta nu e tot?!? Dar cine cu cine ar mai putea fi, ferească sfinții, că nu-mi mai amintesc chestiile alea cu permutări și combinații din liceu. Am și eu o vârstă, dragilor.

I: Doamnă, e groasă!

A: Hai, hai, laudă-te acum...

I: În sensul de gravă.

Isa: Și mai gravă?

I: Și...

Isa: Păi hai, spuneți totul, că mă surprind pe mine însămi că reușesc să vă urmăresc. Și păreați așa cumiți, fără armată făcută..

I: (Către A) Zi tu..

A: Iar mă bagi la înaintare? Hai că eu am zis-o pe aia cu sexul. Fii bărbat și bagă și tu una.

I: Doamnă, avem o mare suspiciune...

Isa: Care?

I: Adică aproape certitudine, să zic așa...

Isa: Nu mă mai fă să aștept, spune odată!

I: Că fiecare a rămas gravidă cu celălalt...

Isa: Asta chiar e groasă!

I: Va trebui să creștem fiecare copilul celuilalt. (Izbucnește în plâns)

Isa: V-ați tot permutat voi, dar la așa ceva chiar nu mă așteptam... Dar poate că nu e chiar un capăt de țară, ca să spun așa. Poate chiar va ajuta să-i creșteți mai bine pe cei mici...

I: Cum așa, la comun, doamnă? Să facem, așa, o familie în patru? Că nu pot concepe să-mi crească altcineva copilul...

A: Eu familie cu el nu fac! Cât despre crescut copilul altuia... Aici am o părere ușor diferită. Știți, pe mine m-au abandonat părinții la naștere și am fost crescut de o familie adoptivă. N-am simțit niciodată un handicap în asta, s-au descurcat de minune. (Arătând spre I) I-am tot spus că nu e cazul să ne luăm lumea în cap...

I: Știi ce? Eu vreau să-mi cresc singur copilul, așa că nu vreau să-mi fie înfiată fata, asta chiar și de către familia prietenului meu și a fostei iubite. (Aproape că strigă) Nu mă enervați cu nervii. Toată tâmpenia noastră de-o seară a degenerat într-o mare debandadă. Cum o să-i explic eu fiicei mele asta?!? Pentru mine e un capăt de lume. Sunt pur și simplu distrus. Nu mint deloc când vă spun că mi-au venit gânduri atât de negre zilele astea de nici nu știu cum de mai sunt în viață.

Isa: (Către I) Stai puțin calm, respiră adânc. Hai să-ți dau un calmant. Uite, ia-l cu o gură de apă și stai câteva clipe liniștit pe canapea. Inspiră adânc și închide un pic ochii. O să își facă efectul în câteva clipe. (Către A) Și... tu ți-ai cunoscut părinții biologici?

A: Niciodată. Dar poate că e mai bine așa. Nici nu cred că aș suporta să-i privesc în ochi. Sigur au uitat de mine...

Isa: (Brusc schimbată la față) Ia vino tu mai aproape... Hai, nu te teme. Aș vrea, așa, să te mai aud vorbind...

A: Nu cumva sunteți mama mea?...

Isa: Nu, nu, stai calm. Eu nu pot avea copii naturali. Am două fiice, cele pe care le știi, dar n-am avut și nu pot avea copii de carne. Hai, vino mai aproape de mine și spune-mi mai multe.

Partea a treia

(A vine mai aproape de Isa în timp ce I face exerciții de respirație așezat pe canapea)

Isa: (Către A) Și... la ce vârstă ai aflat că nu sunt părinții tăi naturali?

A: Mi-au spus demult părinții adoptivi asta, așa că m-am obișnuit cu ideea.

Isa: Nu ai fost niciodată curios, n-ai vrut să afli cine-s?

A: Aaa, ba da. Au fost multe nopți, în copilărie, când mi-i imaginam. Priveam uneori în oglindă și mă gândeam cum aș fi la o vârstă matură, la o vârstă ca a tatălui meu natural. Încercam, într-un fel, să mi-l imaginez pe el.

Isa: Hai, hai, mai spune...

A: La mine era și chestia asta, că ai mei, părinții adoptivi, erau blonzi și sărea tuturor în ochi că nu sunt al lor. Dar am învățat cum să ocolesc întrebările incomode. În timp m-am obișnuit cu situația. Până la urmă întrebări incomode tot ai în viață. Nu-s astea, sunt altele.

Isa: Ce frumos mai vorbești!

I: (Se ridică hotărât de pe canapea) Eu nu mai rezist! Uite, acum m-am gândit și am luat decizia. Mergem la maternitate și le spunem totul! Mă apasă, nu mai ține.

Isa: Hei, tinere, unde să mergi așa să spui asemenea lucruri unor femei care stau să nască? Ele trebuie protejate de emoțiile puternice, nu se face așa ceva. Exclus!

I: Doamnă, dar nu suport ideea de-a-mi crește altcineva copilul. Eu cred în familie, în a fi împreună, așa am fost educat. Așa am trăit cu ai mei. (Se uită către A) Uite, îți propun un târg. Vorbim cu soțiile noastre după ce nasc și facem schimb de copii. Îl adoptăm fiecare pe al celuilalt. Cred că se poate, nu știu, n-am habar.

A: Ce tot vorbești tu acolo?!? Nici măcar nu știm dacă-i adevărată chestia asta. Ai răbdare să nască și vedem cu cine seamănă.

Isa: Îți mai aduc un calmant?

I: Mai bine dezinfectant dintr-ăla pe bază de alcool. Îl tragem prin batistă.

Isa: Îmi pare rău, dar așa ceva nu se poate. Hai că începea să îți fie mai bine. Ia loc pe canapea și continuă exercițiile de respirație. (Către A) Și? Mai dă detalii...

A: Sunteți sigură că are de-a face cu situația noastră?

Isa: Nici nu bănuiești cât de sigură.

A: Că nu prea văd legătura. Bine, adică văd. Dar nu se leagă, nu știu cum să vă spun.

I: Se făceau chestii dintr-astea cu schimb de parteneri și pe vremea dumneavoastră? Swing... în comunism?

Isa: Se asculta, da.

I: Se asculta?

Isa: Mai circulau discuri de vinil cu melodii swing din perioada interbelică. Ce, credeți că eram atât de încuiați? Leșeau niște serate cu dansuri și ceai...

A: (Către I) Muzică, mă, muzică...

I: Tu să taci!

A: (Către Isa) A trecut timpul și mi-am cunoscut și părinții naturali. Dar nu am simțit nimic față de ei... Nu știu cum să vă spun... Mă obișnuisem cu ideea, era ca o rană vindecată. Îi iertasem demult. Bine, cicatricile rămân... I-am privit mai mult cu un soi de curiozitate... biologică. Îmi căutam, în chipul lor, trăsăturile. S-au rugat de mine să vin alături de ei, să fim o familie. Am refuzat, desigur. Îmi era bine acolo unde eram și nici măcar să-i condamnăm nu aveam tragere de inimă. Pentru mine erau un subiect încheiat.

Isa: Mă simt așa obosită... Un fel de moleșeală mă cuprinde. (Către A) Tu... Nici n-ai habar... Dar ai depășit demult ceva ce eu nici măcar acum nu știu cum să apuc...

A: Am depășit multe limite cu tâmpenia noastră...

Isa: Da, așa e. Dar... Nu, nu la ea mă refer... E... Altceva...

A: Adică?

Isa: Nu-mi găsesc cuvintele încă... Simt că mi s-au aprins niște conexiuni. Cred că am un soi de revelație... E prima dată de când profezez și simt că ar trebui să fie invers.

I: Azi totul e pe invers, doamnă!

Isa: Am încercat să-mi reprim gândurile toți anii ăștia, dar, auzindu-te, mi-au revenit tăvălug în minte. Simt că mă ia cu o ușoară amețeală, ca un fel de vertij brusc împrejurul meu...

I: Dar luați loc pe canapea, doamnă. Eu nu mai am stare. Nu știu ce pastilă mi-ați dat, dar are efectul contrar. Parcă-i Red Bull, nu calmant!

(Isa se așază pe canapea, iar I se ridică. Ea devine pacient.)

A: Și... Să întreb ceva? Sau... Nu știu... N-am mai fost în rolul psihologului încă.

Isa: Întreabă-mă de copilărie, mai întâi, că acolo e miezul bucuriilor și al necazurilor noastre.

A: Cum v-a fost copilăria?

Isa: Superbă! Părinții mei se purtau extraordinar de frumos cu mine. Ireproșabil! Îmi făceau toate capriciile. Eram înconjurată de jucării, de rochițe care mai de care mai colorate. Și, chiar dacă era comunism, țineau toate sărbătorile religioase. Multe nu se găseau prin magazine, dar mie nu mi-a lipsit nimic în pofida sărăciei generalizate.

I: Fără internet, fără Tik-Tok, doamnă?

Isa: Nici cea mai mică umbră de Internet nu exista pe atunci. Aveam telefoane dintr-alea cu fir. Însă ne vedeam mai des la față, conta mult mai mult să te vezi fizic cu cineva. Acum... totul e virtual și obositor. (Către A) Uite, tinere, ce experiență de viață... Voiam să-ți spun că nu e nimic bătut în cuie. Mă refer la pace și echilibru. Eram mai mare decât ești tu acum când...

A: Când?

Isa: Când am aflat! Tata murise de câțiva ani, iar mama nu se simțea deloc bine. Înainte să își dea și ea sufletul, mi-a lăsat o scrisoare. Prinsă în durerea care mă încolăcea ca un șarpe negru atunci, durerea de a rămâne singură pe lume, am uitat de acea scrisoare și am descoperit-o abia la mai bine de un an după

înmormântare, când făceam curățenie în casă. Deschiderea ei mi-a schimbat complet viața. Și ce să aflu...

I: Nu ne mai fierbeți, doamnă! Parcă toate care trebuiau să se întâmple, se întâmplă azi. Nu puteau să aștepte, măcar o parte dintre ele, și ziua de mâine. Staați, nu mișcați. Vibrează!

A: Ce vibrează, ai luat-o razna?

I: Nuuu, vibrează telefonul. Un mesaj vocal pe WhatsApp. Ascultați! (Toți ascultă mesajul soției care îl informează că intră în sala de operație să nască). Alexandra a intrat în sala de operație, naște! Ăăă, Teodora.

A: Omule, și a mea?

I: A mea, a mea. Hai că în câteva minute voi primi poze cu fetița. Cu băiețelul, adică. Vai, mi-e creierul mucii cu varză. Nu mai am stare. Unde rămăsesem, doamnă? Spuneți ceva care să mă scoată din starea asta de meduză lichefiată, că sunteți specialist. În viața mea nu mai fac vreo tâmpenie sexuală, mă jur!

Isa: Din acea scrisoare am aflat că cei pe care-i crezusem toată viața ca fiind părinții mei... nu erau părinții mei biologici!

I: Mă ia cu ameteți, doamnă. Nu mai spuneți dintr-astea. Noi am venit aici crezând că scăpăm noi de-ale noastre. Da' le aveți și dumneavoastră...

A: Ba da, ba da, continuați. Cum ați reacționat, cum ați suportat vestea? Nici nu știu ce să întreb... Eu m-am obișnuit cu asta, știam din copilărie. Cred că a fost un șoc la dumneavoastră.

Isa: Atunci s-au născut fiicele mele! Adică atunci le-am cumpărat dintr-un magazin de pe strada principală și m-am decis să mă apuc de psihologie. Oricum, cu bărbații nu-mi ieșea nicio relație, copiii nu puteam face, așa că am încetat să mai sper la o familie în sensul ăla, tradițional, al cuvântului. Simțeam cum alunec pe-o pantă... Nu știu cum să vă zic. Parcă înnebuneam și-mi părea bine. Prima facultate, la mine, a fost metalurgia, că aia se cerea în comunism. După Revoluție și, mai ales, după scrisoare, am început a doua facultate, pe cea de psihologie, și reușisem să aflu, cercetând arhivele maternității, cine erau adevărații mei părinți. Trăiau!

I: Eu nu mai trăiesc mult, frec telefonul ăsta de se topește în curând... O poveste normală la cap n-are nimeni azi? Familie, tradiție, ceva, așa, mai pe toate cele patru roți... Încotro ne îndreptăm? În câțiva ani o facem cu roboți...

A: Și i-ați contactat?

Isa: Încă nu am avut curaj... Dar știi totul despre ei! I-am urmărit de-atâtea ori din umbră. Am aflat unde stau și mă piteam cu mașina seara, lăsam în jos geamul, fumam mult și îi așteptam să vină acasă. Sunt în vârstă, bolnavi și săraci lipiți. Prima impresie e să bănuiești că un soi de răutate i-a împins să facă gestul ăsta. Sau că țin prea mult la propriul confort, iar copilul a fost un accident și n-au vrut să facă, dintr-un motiv sau altul, întrerupere de sarcină. Mai mult, pe vremea aia nici nu era legală întreruperea de sarcină... Și-acum începe să nu mai fie...

I: Mă ia cu ameteți dacă vă mai ascult, doamnă...

A: Tu ești amețit de când te știi... Acum te-a luat și cu tradițiile... (Către Isa)
Continuați, dacă vă face bine.

Isa: Cu timpul, am început să cred că sărăcia i-a împins la un astfel de gest. Au o casă amărâtă pe undeva pe la marginea orașului. Mă mir că nu le plouă în casă sau că nu le-o dărâmă cineva să-și facă ceva modern acolo. Inițial am simțit furie pe ei, apoi resemnare. Acum simt un soi de milă. Le las din când în când un plic cu bani în cutia poștală, fără să spun de la cine-i. Dar, mă gândesc..

I: Nu aveți la ce să vă mai gândiți, doamnă, eu gândesc deja totul. Dar totul, efectiv. N-a mai rămas nimic altceva de gândit, vă spun sincer! Am gândit totul tur-retur.

Isa: Dacă nu ar fi fost acea scrisoare, viața mea ar fi fost mai liniștită acum... Poate că m-aș fi căsătorit... Pe fetițele mele sublime le iubesc din tot sufletul, le îmbăiez în apă și esență de trandafiri după fiecare probă practică de puericultură. (Către A) Spune-mi sincer, dar cât de sincer poți tu, până la urmă cine sunt adevărații părinți: cei care te nasc sau cei care te cresc?

I: Cei care te nasc, doamnă, asta e bună. Vai, ce dilemele nelalocul lor aveți în timp ce eu stau ca pe ghimpi și fac treișpre-paișpe. Nici că se mai mișcă oamenii ăia cu pozele, le-o fi picat netul la maternitate. Sunt singurul care vrea o familie normală aici!

A: Cei care te cresc! Eu așa am învățat pe propria piele... Am simțit în comportamentul lor tot ceea ce trebuie să simtă un copil. Nu am avut niciodată vreo problemă de integrare... Probabil că-i voi povesti copilului meu, dar nu cât e mic. De asta nu-s ca... (Indică spre I)

I: Vaiii, sunteți cu capul. Făcuți în eprubete. Unul mai dihai ca altul. Mă arunc de la fereastră. E la parter, doamnă?

A: Niciun părinte nu e perfect... S-au străduit să îmi ofere tot ceea ce trebuie, iar asta eu am resimțit-o ca iubire adevărată. Nu condiționau de nimic sprijinul lor. Mai conta că nu ne curge același sânge prin vene?

I: Cum să nu conteze? Păi dacă nici asta nu contează, ce mai contează?!? Dacă nici să ai același sânge nu mai înseamnă familie, atunci de altceva?!? A luat-o lumea razna... Măine, poimăine, mă iei cu să înfieze copii și ăia de-s pe invers și-am rezolvat tot bâlciul. Gata, ajungem la balamuc!

A: Doamnă, nu știu, poate văd eu altfel... Eu sunt de acord să înfieze copii chiar și familiile gay... De ce să stea prin orfelinate și să ajungă vagabonzi sau drogați când pot cunoaște dragostea unei... familii... ca să zic așa. Na, nu știu dacă mă exprim foarte bine. Dar cred că înțelegeți ce vreau să zic aici. Am văzut atâtea...

I: Băi, alo, ești prietenul meu de-o viață. Acum că te aud cu tâmpeniile astea, îmi pare rău că nu te-am bătut la timp. S-a udat bluza pe mine de la atâtea emoții, mi s-a uscat limba-n gură. Părinți adoptivi, familii pe invers, pe bune?!? Dar de familia aia cu mamă și tată, părinți naturali, am uitat complet de ea?

Isa: (Către A) Avem voie să fim imperfecti... Avem voie și să gândim altfel decât norma. Vorbind cu tine așa mă simt, într-un fel, eliberată. Parcă mi s-a luat o piatră de pe suflet. Ești psihologul pe care nu l-am avut niciodată, cel pe care l-am căutat atâția ani în zadar în cărțile de specialitate! Știi, experiențele comune leagă cel mai bine... Mă gândesc, ziceam, că aș putea...

I: Staați! Nu mai suflă nimeni niciun cuvânt!

Isa: Mai încet, că-mi trezești fetițele!

I: Aș trezi tot cartierul, mi s-a născut fata! Ăăă, pardon, băiatul. Băiatul, băiatul, că băiat am. Ia veniți încoace să vă arăt pozele. (Se strâng împrejurul lui și se uită la

niște poze de pe telefon) Nu e așa că e adorabil? Vai, ce năsuc, ce ochișori, ce cuculeț! E o minunăție de bebeluș!!! Știți ce cred?

A: Ia uimește-ne!

I: Cred că am scăpat și fiecare are copil cu cine trebuie! E-atât de frumos că n-are cum să fie a lu' ăsta (Indică spre A)! E-al meu, doamnă, al meu!

A: Și eu care ți-am zis să nu te mai agiți ca un pepsi...

I: E cea mai fericită zi din viața mea. Diseară bem! Mult!

A: Stați, vibrează și la mine!

I: Hai, poate naște și Teodora. Ăăă, Alexandra. Că Teodora e soția mea și abia a născut un băiat minunat. Ah, viitorul inginer auto al lui tati! (Pupă ecranul telefonului)

A: Gata, intră și a mea să nască. Vai, ce zi. Omule, trebuie să mergem la maternitate. Nu bem înainte!

I: Dar diseară... Diseară rupem!

A: Una nu scapă... nebăută!

(Ies din cabinetul de psihologie veseli, ținându-se de gât.)

Isa: (Strigă către A în timp ce ei ies și nu mai aud nimic) Dacă primești vreodată o scrisoare, n-o deschide!

(În timp ce lumina scade, auzim cum se formează un număr de telefon, apoi se aude vocea lui Isa.)

Isa: Mamă, sunt eu...